

อย่าไปให้ความสำคัญกับนิสัย "เลว"

นำเสนอเมื่อ : 5 พ.ค. 2552

อย่าไปให้ความสำคัญกับนิสัย "เลว"

พฤติกรรมบางอย่างของลูก ถ้าพ่อแม่ไปเห็นว่าไม่ดีเด็กยิ่งอยากทำ จุดประสงค์ของเด็กคือเพื่อท้าทาย เพื่อเรียกร้องความสนใจ หรือเอาชนะก็ได้

หลังอาหารเย็นทุกวัน คุณแม่ต้องคอยจ้องดูแจ๊คลูกชายอายุห้าขวบให้ดื่มให้น้ำน้อยที่สุด ทุกคืนประมาทเพียงคืนคุณพ่อหรือคุณแม่ต้องลุกขึ้นปลุกแจ๊คให้ไปเข้าห้องน้ำ แม่ทำอย่างนั้นแล้วตอนเช้าเวลาคุณแม่ไปปลุกก็ยังพบว่าที่นอนของแจ๊คเปียกบอຍ ๑

คุณแม่อ่อนนวยจนแจ๊คว่าขอให้พยายามอย่าปัสสาวะรดที่นอน บางครั้งคุณแม่ก็โกรธเพราะต้องมีงานซักผ้าเพิ่มมากขึ้น คุณแม่และคุณพ่อพยายามทุกทาง ทั้งลงโทษทั้งปลอบโยนเท่าที่จะคิดออก แต่ก็ไม่ได้ผล น้องแจ๊คเป็นนักปัสสาวะรดที่นอนเรื้อรัง

เด็กที่ปัสสาวะรดที่นอนคือเด็กที่ชอบทำอะไรตามใจชอบ เด็กเขาบอกตัวเองว่าเขาถนัดไม่อยู่ แต่ความจริงแล้วเขาไม่อยากจะทำในสิ่งที่จำเป็นต่อสถานการณ์ ความพยายามดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษของคุณพ่อคุณแม่ไปสนับสนุนความเชื่อว่าเขาถนัดปัสสาวะไม่ได้ให้มันคงยิ่งขึ้น การดูว่า ลงโทษ หรืออ้อนวอนจะไปเพิ่มความยอโทษในตัวเขาเอง ทำให้เขาคิดว่าคงเป็นไปอย่างนี้ คือถนัดปัสสาวะไม่ได้ และนอกจากนั้นยังถูกลงโทษ ถูกดูหมิ่นให้ได้รับความอับอาย

น้องแจ๊คจำเป็นต้องเรียนรู้ว่าควรจะต้องทำอะไรกับตัวเองด้วยตัวเอง คุณแม่และคุณพ่อจะช่วยลูกได้ก็คือมอบปัญหานี้ให้ลูก มันเป็นเรื่องธุระของลูกเขา คุณพ่อคุณแม่อาจพูดอย่างเชื่อมั่นว่า คุณพ่อคุณแม่จะไม่ไปห่วงใยกับเตียงนอนของลูกอีกแล้ว

"พ่อกับแม่จะไม่ปลุกลูกลุกขึ้นกลางดึกอีกแล้ว ลูกตัดสินใจเอาเองก็แล้วกัน ถ้าเตียงเปียกนอนไม่สบาย ลูกลุกขึ้นมาเปลี่ยนเอง"

คุณแม่คุณพ่อจะต้องทำเช่นนั้นไปตลอดคือไม่ห่วงใยเลยจริง ๆ การนอนบนเตียงเปียกนั้นไม่สบายเป็นผลที่ตามมาโดยธรรมชาติ คงใช้เวลาบ้างในการเปลี่ยนความคิดของเด็ก และเกิดความมั่นใจว่าเขาสามารถดูแลตัวเองได้ เรื่องนี้อะไรก็หวังว่าจะได้ผลอย่างอัศจรรย์

เมื่อเด็กหัดดูหรือพูดคำหยาบ เด็กเขาวิตคุณค่าของการกระทำว่าพ่อแม่ตกใจแค่ไหน ถ้าเราเป็นไปตามที่เขาต้องการคือ ดุกอกตุ๊กใจและเอาเรื่องเอาราวขึ้นมา เราไปสนับสนุนให้เขาไซดอยคำเหล่านั้นต่อไปอีก เราควรลดใบเรือของเราให้พื้นลมของลูก แกล้งทำเป็นโง่ไปเลย

"ลูกพูดคำนั้นอย่างไรนะ พ่อไม่เข้าใจเลย มันหมายความว่าอะไร"
ลูกเราคงพยายามหลีกเลี่ยงที่จะไม่จมนมูมอย่างนี้อีก

เด็กที่มีนิสัย "ไม่ดี" นั้นต้องการความช่วยเหลือและความเข้าใจจากพ่อแม่ นิสัยไม่ดีเป็นเพียงอาการโรค เราจะไม่ได้รับความสำเร็จถ้าไปเล่นงานกับอาการ อะไรคือสาเหตุที่ซ่อนอยู่ภายใต้อาการ มีบ่อย ๆ ครั้งเราก็สามารถเข้าใจลูกได้ด้วยการพูดคุยกับลูกอย่างสนิทสนมเป็นปกติ เช่นเวลาจะเข้านอน

หรือเวลาที่ทั้งลูกและคุณแม่กำลังอารมณ์ดี คุณแม่อาจเริ่มต้นเกมการสนทนาว่า "วันนี้ลูกชอบอะไรบ้าง"

หลังจากลูกตอบความรู้สึกของเขาให้ฟังแล้ว คุณแม่อาจเล่าให้ลูกฟังบ้างว่าวันนี้คุณแม่ชอบอะไร
ต่อไปคุณแม่อาจถามว่า "วันนี้ลูกไม่ชอบอะไร" ถึงตอนนี้คุณแม่อาจได้ทราบว่าอะไรบางอย่างที่ทำให้ลูกเราไม่พอใจ
คุณเอง คุณแม่อาจสามารถไขข้อมูลที่คุณได้มาเพื่อใช้ในการปฏิบัติ ไม่ใช่ด้วยคำพูด
คุณแม่จะต้องไม่วิพากษ์วิจารณ์ไม่ต้องไปพยายามอธิบายถึงสิ่งที่เด็กบอกว่าไม่ชอบ
แต่คุณแม่อาจถามว่าลูกคิดจะทำอย่างไรจึงจะดี

นี่เองเป็นโอกาสที่จะได้ฟังลูก ถ้าหากลูกเขาไม่มีข้อเสนอ
คุณแม่อาจเล่นเกมการสนทนาต่อไปอีกโดยเล่าเรื่องที่คุณแม่เองไม่ชอบ แต่ต้องเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับตัวลูก
มีฉะนั้นเกมก็จะกลายเป็นการไปตำหนิลูก เราจะต้องระวังไม่ทำในทำนองสืบหาข้อเท็จจริง
ถ้าทำเช่นนั้นแล้วลูกเขาจะหุบปาก ลูกจะปิดประตู ไม่ให้เรามีโอกาสได้ทราบความรู้สึกความคิดเห็นของเขาอีกต่อไป
เกมการสนทนานี้อาจทำได้ซ้ำเป็นครั้งคราว และเป็นการติดต่อกันทางอ้อม

ที่มา : หนังสือเมื่อลูกทำร้ายคุณ เล่ม 3